

عنوان مقاله:

بررسی گروه های قراردادی در نظام حقوقی ایران

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی حقوق (تحولات مسئولیت های مدنی در نظام حقوقی ایران) (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

محمدجواد ناظمی اردکانی -

عبدالرضا برزگر -

خلاصه مقاله:

حل و فصل اختلافات تجاری امروزه یکی از مباحث مهم حوزه حقوق تجارت بین المللی است. داوری به عنوان مهم ترین شیوه جایگزین حل اختلافات تجاری نقشی بی بدیل در توسعه حقوق تجارت بین المللی دارد. مبنای صلاحیت داور توافق طرفین بر ارجاع اختلاف به داوری است. این توافق ممکن است به شکل یک قرارداد مستقل و با موضوع ارجاع اختلافات به داوری واقع شود یا ممکن است طرفین یک قرارداد خاص، در قالب شرطی ضمن عقدی دیگر اختلافات را که ممکن است در آینده در زمینه همان قرارداد پیش آید، به داوری ارجاع دهند. امروزه ارجاع اختلاف به داوری از طریق درج شرط داوری در قراردادهای شیوه معمول تری نسبت به قرارداد داوری است و حتی می توان گفت در حال حاضر شرط داوری از بخش های جدایی ناپذیر قراردادهای تجاری بین المللی است. هدف نخست این مقاله شناخت ماهیت حقوقی شرط داوری است. این مقاله در دو فصل تهیه و تنظیم گردیده و نتیجه ای که بیان می کند این است که گروه قراردادی با هدف یکسان، متشکل از قراردادهای مختلفی است که برای تحقق هدفی مشترک بین اشخاص مشا به یا متفاوت منعقد می شود و گروه های قراردادی را می توان به دو دسته گروه قراردادی متشکل از قراردادهای با هدف یکسان و گروه قراردادی متشکل از قراردادهای با موضوع یکسان تقسیم کرد.

کلمات کلیدی:

قراردادها، اهداف، تقسیم بندی، نظام حقوقی ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/940695>

